

Education And Total Factor Productivity In Turkey: An Application

Bülent Diclehan Çadircı, Erzincan University, TR
bcadirci@gmail.com

Mevlûdiye Şimşek, Bilecik Şeyh Edebali University, TR
mevludiye.simsek@bilecik.edu.tr

Abstract

Since the seminal work of Solow (1957), total factor productivity—defined as the efficiency with which firms turn inputs into outputs—has been considered as the major factor in generating growth. Total factor productivity emerges from a parsimonious specification of the aggregate production function. Potential determinants of total factor productivity include measures of openness, trade orientation, and human capital. Education is one of the important indicators of the human capital and human capital is often regarded as the accumulation of education. The studies have put forward that educational change influence markedly productivity and economic growth. The role of human capital in promoting total factor productivity (TFP) growth has been strongly supported by many economic theories. For example, Pasha *et al.*, (2002) emphasized the contribution of primary and secondary education in productivity growth. Khan (2006) used expenditure on education as a proxy for human capital development to investigate its impact on TFP of the economy. Akinlo (2005) and Njikam *et al.*, (2006) used secondary school enrolment to capture the effect of education on TFP. Similarly Nachega and Fontaine (2006) stated that a well-educated and healthy work force directly or indirectly increases TFP and thus economic growth. The purpose of this paper is to identify relationship between education and Total Factor Productivity (TFP) in Turkey. In this context The Least Square Method has made using indicators of Education and Total Factor Productivity in Turkey. The period of analysis covers in 1970-2011 years.

Keywords: Education, Total Factor Productivity, Least Square Method, Turkey

Jel Classifications:C01, O40, O49

Türkiye’de Eğitim Ve Toplam Faktör Verimliliği: Bir Uygulama

Bülent Diclehan Çadircı, Erzincan Üniversitesi, TR
bcadirci@gmail.com

Mevlûdiye Şimşek, Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi, TR
mevludiye.simsek@bilecik.edu.tr

Öz

Solow’un (1957) çalışmasından bu yana, girdileri çıktıya dönüştürmedeki etkinlik olarak tanımlanan Toplam Faktör Verimliliği (TFP) genel olarak ekonomik büyümenin temel unsuru olarak kabul edilmektedir. Toplam Faktör Verimliliği toplam üretim fonksiyonunun özel bir şekli olarak oluşur. Toplam Faktör Verimliliğinin temel belirleyicileri dışa açıklık, ticaret yönü ve beşeri sermaye ölçütlerini içerir. Eğitim beşeri sermayenin önemli göstergelerinden biri olup; beşeri sermaye çoğu zaman eğitim birikimi olarak görülür. Eğitimin verimlilik ve ekonomik büyümeyi etkilediğine ilişkin çok sayıda çalışma vardır. Beşeri sermayenin toplam faktör verimliliğini artırmada rol üstlendiği bir çok ekonomi teorisi tarafından da desteklenmektedir. Örneğin; Pasha *et al.*, (2002) ilk ve orta öğretimin verimlilik büyümesine katkısını vurgulamıştır. Khan (2006) eğitim harcamalarını beşeri sermayenin bir göstergesi olarak kullanmış ve toplam faktör verimliliği üzerindeki etkisini araştırmıştır. . Akinlo (2005) ve Njikam *v.d.*, (2006) orta öğretime katılımı kullanarak eğitimin Toplam Faktör Verimliliği üzerindeki etkisini incelemiştir. Benzer şekilde, Nachega ve Fontaine (2006) iyi eğitilmiş ve sağlıklı işgücünün dolaylı ve doğrudan Toplam Faktör Verimliliğini ve ekonomik büyümeyi artırdığını belirtmiştir.

Bu makalenin temel amacı, Türkiye’de eğitim ve toplam faktör verimliliği arasındaki ilişkiyi belirlemektir. Bu kapsamda, Türkiye’nin eğitim ve Toplam Faktör Verimliliğiyle ilgili verileri kullanılarak En Küçük Kareler metodu uygulanacaktır. Analiz dönemi 1970-2011 yıllarını kapsamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Eğitim, Toplam Faktör Verimliliği, En küçük Karler Metodu, Türkiye

Jel Sınıflandırması: C01, O40, O49